

στην δόδον Σέρες—μιντί. "Ηθελε νά ίδη την 'Αντέλλα και νά κλάψη μαζί της. Τό παλήρη δύμας σπήλη τών Φουσέ είνε φωταγγήμενο. "Εδιναν χρόφη γιά τη γιορτή τού χ. Φουσέ, και από μακριά άνάμεσα στό τα φωτα στο θλιμένος ποιητής είδε την 'Αντέλλα μέσα σε μά κάταπορη ρόμπα να χρενεύτηρι για την Αντέλλα την έπιπλην θαυμαστάς. Άντο πού είδε την νυχτα αυτή τού δάφνης αιωνιά λύτη στην ποιητική του καρδιά.

— «Εσύ έχόρευες, γράφε κάπου, κι' έγω έκλαιγα!»

Κατόπιν αντού διόγκω ή σύγχρονης, οπελπισμένος για μερικές μέρες και θεραπεύεται ξαναγύρισε και άμαστη, ότι η 'Αντέλλα είχε φύγει επίσης γιά το Ντρέ με το πατέρα της. Χωρίς νά χάση καιρό ξεκινά μόνος του με τα πόδια γιά το Ντρέ! Σ' αυτό δρόμο, φτώνας, βλέπει τόν χ. Φουσέ και μη τολμώντας νά τού μιλήσει τον γράφει:

«Κύριε, είχα την ομβρίστησα να σάς ίδω σήμερα και φωτισά τον άντρο μου άν ονειρευόμουν...»

Κατωπίν τελεώνει θαρραλέα την έπιπλην του, η ζητώντας άπ' τόν πατέρα την χείρα της 'Αντέλλας. Ο χ. Φουσέ συνεκνιθή και θεραπεύεται. 'Επειτένα δε στους δύο νέους νά βλέπωνται συχνά. Αντό δύμας δεν τους έχαριστε και τόσο: 'Ανυπομονούν γιά τό γάμο. 'Έν τοδιώς ο Βίκτορ Ούγκω είνε πολύ φτωχός γιά νά παντρεψη. 'Όλη του η περιουσία συνίσταται σε 700 φράγκα και μ' αύτά πρέπει νά περάση ένα χρόνο. Κατοικει στην ίδια πόλη από την ομοιότητα την ποιητική του καρδιά.

Μ' όλα αντού διόγκω και η 'Αντέλλα είνε εύνοχημενοι στό Σεντιγύ και γρύζονται στις δύχες του Μπλέρη κάνοντας δνειά γιά τό μέλλον. Τα ποιημάτια τουν γεμάτα απ' αυτές τις γλυκές δόρες.

— Γιατί άναστενάζεις; την ωραία το ψυρρέρι.

— Γιατί μελαγχολείς; τόν ωραία κι' αυτή με γλυκά.

Είναι ήδη γεμάτης πλείσμας. 'Ο Βασιλεύς δεν υποστεθή νά δώση στόν ποιητή μια έπιστη σύνταξης άπο 1200 φράγκα. Τέλος αυτή η πολυνόθητος σύνταξη έρχεται. 'Όχι δημως άπο 1200 φράγκα, αλλά άπο 1000.

Τι πειράζει δύμως;

«Αντή νή έλαττος δέν μέ τρομάζει, 'Αντέλλα μου, γράφει στή μηνητή του δ. Ούγκω. Θύ προσπαθήσω νά κερδίσω τά υπόλοιπα με την έργασίαν μους.

Την ίδια έποχη έβδιδονται και ή «Ω δε ές» και φέρονται κέρδος στόν ποιητή 750 φράγκων.

Αμέμας δε τη ζοδίνει δια γιά άγοράσση ένα ινδικό σάλι γιά την 'Αντέλλα! Τέλος ζοδειαί από νά αυτά διαστηρος μπαταμάς της 'Αντέλλας έδοσε την άδεια του γάμου. Παντρεύτηκαν στις 12 Οκτωβρίου τό 1822. Από της έποχης πλέον αντής διόγκω Ούγκω άρχισε νά γενέται έδοσμος. 'Η Αντέλλα Φουσέ είχε δίκαιο δειχνοντας ώς όπου πέθενται με την ίδια τρυφερότητα δη διαν ήταν 17 χρονών. Συμφιέστηκε τις πίκρες τα πλούτη, τη δόξα και τις έξορεις μαζί του. Έγγνωσε μαζί όλες τις γλυκές και τις πίκρες της ζωής. 'Ο Ούγκω γρύζει κάπου την σχέση με την 'Αντέλλα.

— «Τι εντυχία! ω! Θεέ μου, τι εντυχία που μου έδωσες!...»

«Υστερεί απ' διετές τις πίκρες πουν της έδωσες ή ζωή την τέλος υπήρχε επεικής για την 'Αντέλλα Ούγκω. 'Εξησε ήσησε κι' εντυχία μεν...»

Απέναντες δε στάς Βρυξέλλας τόν Αύγουστο τού 1868. 'Ο Ούγκω ήταν έξοριστος την έποχη αυτή και συνδέσεται τό φέρετρο της άγαμημένης του συζύγου ώς τά σύνορα μόνον της Γαλλίας. 'Η Αντέλλα έταφη στό κοιμητήριο του Βλεξέλ, πλάι στο τάφο της κόρος της.

Ο Παύλος Μερζι γράφει γι' αυτήν, δι' εφθανε το μεγαλειό του άνδρος της με την καλοσύνη της ψυχῆς της. Κι' αντόν είνε άλλη θεία. Συγχρόνως δεν της έδωσεν την παραπομπή. Μιά μεγάλη ψυχή είχε γενή ή σύντροφος ένος μεγάλου πνεύματος. 'Ο Β. Ούγκω της είχε πει κάποτε: — 'Ο θάνατος θά σ' ενκολύνη νά ξανάθρης τά φτερά σου. Είσαι άγνελος!...»

Δ. Β. Πελμύρχς

*

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

'Ιδού πόσον έζησαν οι διασημότεροι τών μουσικοδιδασκάλων.

Ο Γράσερ άπέβανεν εις ήλικιαν 96 έτών. 'Ο Διμήτρης εις ήλικιαν 90. 'Ο Μονσίνης 88. 'Ο Κορμάτης 84. 'Ο Ξερούβην 81. 'Ο Χάιδης 77. 'Ο Σπανίτηνς 77. 'Ο Πασσιέλλος 73. 'Ο Πικλίνης 72. 'Ο Γρατόνης 72. 'Ο Μπάχ 65. 'Ο Αλέρην 63. 'Ο Μποναλδέ 59. 'Ο Μπετόβεν 57. 'Ο Δολαϊάτης 56. 'Ο Λουκάς 54. 'Ο Μαζούλης 52. 'Ο Άδαμης 52. 'Ο Δοντής 50. 'Ο Τσιμαρόζης 47. 'Ο Νικολάης 43. 'Ο Μένδελσον 38. 'Ο Μόζαρτ 35. 'Ο Μπελίνης 33. 'Ο Σούμπερτ 31. 'Ο Περγολέζης 26.

*

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

'Εξακολουθούν άδροις αι έγγραφαι τών θαυμαστῶν του Μπουκέτου. Ούτω κατ' αὐτάς ένεγράφησαν και άνανεώσαν τάς έγγραφάς των οι κάτω:

Γ. Μπερδανούλος, Γ. Διμάρης, Φ. Βαρδαλής, Θ. Γαννούσης, Ν. Μαρασδήμος, Ελπίς Κατερίνη, Α. Ιωκωνίδης, Θ. Κορούσικας, Νίκη Πρωτογένειον, Δημ. Πανιώνης, Ζ. Ζωνέτης, Χρ. Μέτας, Ελένης Ιωσηφίδη, Βασιλίας Κατσούλον, Κούλα Βασιλείου, Αριστος Ελαδμήνου, Γ. Αντ. Καλαζήτης, Ελενίτα Ραφτοκούλου, Χρ. Διακούλης, Γ. Αρχοντάκης, Γ. Κατσαρός.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ",

(Νεώτερον ποίημα, μη συμπειριφθεν στήν συλλογή τού ποιητού 'Σκακες'.)

Τήν ώδ' αύτή, πού γέρουνται και οειδύνται σαν καλάμια Άπο την μπόρα τοῦ κακιών οι ἀντένες στο λιμάνι, 'Οποιù τὸ κῦμα δινύεται, θαρρεῖς, ως τὰ θαλάσσα Και πάει ψηλά κι' ως την πορφή τοῦ βράχου απάνω φτάνει.

Τήν ώδα σπουντερίματα και καταστοῦν κομμάτια Πλέοντας μοάχα, μα πάνι δὲ φάνεται και φλόκος, 'Εσχατινά πάντας απάντησον τα θιλεύσα σου πούλασσα Θολά, καθὼς η θάλασσα πούλασσα ο σορ ικούς.

"Όλοι τους κι' διά κοινόβοται κι' άραξονται νά σωθούντε Κι' άπο τὰ γούνα τὰ παλιά, γοράτα νοσταλγία, 'Εκείνα ταξιδεύοντες γιά νάρθονται νά με βρούντε Κει πούμαι μόνος· 'Εγώ κι' η Τρικυρία...

Λαμπρός Πορφύρω

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

(Έγοράτη δασφαλός διπως σατυρίσι ποιητών του 'Αριστ. Βαλαωρ'

Πάρος δυν σύγνεφα: μιδ' λίτο' άγρεα· Δροῦας δυν γάραν και μιά φλόγα· Τρεῖς τόνων Πίνδο: τέσσαρους χόμην· Μία λίτο' άνασσοι και ένα άρδον, λεπτίται τέσσαρος δάφνες, μυρτούλες·

Ράσσα: ξεσκιλλάνα: γύψοντας αγιούλες· Πέντη: έξη οήματα: γλάν γλάν καμπύλα· Χιλιάδα κάματα: 'Ολυμπο και 'Οσσα· Κρεβατία: γαύματα: σάπιαν κονφάμα·

"Ασποτελέσια: σκύλλοντας και γάρα· 'Έρα ξεφέρειν δυν πήγες σάρμα· Καμπύλα δάσουν μέσα σε γάρμα· Λαγάνια: λάπατα και κανκαλίδες· Περισκολάδες και τονευσούμιδες· Λιν δάσιαν άγρα, οκλήρων οκουλίκια· Βροτές: βονιέδες: δύδα και φίκια· 'Άπιο κλουσούντα: δέκα φλοκάτες· Λιν ραμπαύνην: μάτια πινάτας· Μά γυντερίδα: μία γελάνα·

Νεύνων άνοικοι, ποιεστό κειμώνα· Βλαστήμες άπεισος: σάρκα καμπύλη· Και τενροδούλοινα χορτάτη δοσες·

'Άχιδες: σάββαντας και έγα πλάγια· 'Έρα βονούλικα: μία κονιοράβια· 'Εραν 'Αλιπάρωσα: καντάρι τοπλά·

Σε μιά θεόχριτη φίλης τά παδέλλα· 'Υστερα, κονόταλοι φίλες νεούται· Βενούσιας γέννημα... κι' ηπ' άντ' ανέλακι· Πένοιται: άνασσελα και πιθών τα

Στά έργα στήθια σου, και βιάστε τα· Φίσησες, φίσησες: τάσια σαννικά σου· Καμίνιαν άναψε μέσα: στήν παράσα σου·

'Άς την παδέλλα να πάψη βράσιο, Μονάχα ποδούσες νά μιη οσδη·

'Α! πάρη μοισμούνα μονάχα τοία, Και είναι έτοι μ' έπινυτα· Γιαγινή άναντο, ποιητικό..

Κένωτο, κένωτο: ζετό - ζετό· 'Στι: άλαβαστρινο οκοντέτη ή πιάτο..

Και πές τού κόσμουν: 'Κοπιάσε, φάτο..

Παναγίας Πατι

(1868)

ΦΩΤΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

· Αύσε μοι, 'Αλη, τά σίνθεα, κι' άπλαχομαι νά κλινη τό Σούλι τ' άνυπταγό τά κάστρα τά συνδέω δώρη· 'Ά δημαρτέμον ποιαδή στήν φυλακή μου, αισ μεινη, κι' αι λειγι, μέ το αιμά του τόρ φόρος αι πλεώρη·

Πλανείνει ο Φάτος τόρ 'Αλη, τ' ανήκικο του αφίνει, και τρέγει φιλεπόλικης τουν άδελφοις τά ένωση· τούς πολεμώσους προσκαλεῖ, κάθε άδελφοις τά ένωση· οι της πατρίδοις τόν έλθοδ φράμει, και κερανώσω·

· Χίλιας φορες θάσ θέ σε άπατω, παράν νά πέση δούλη οτά νήγια σου η πατρίδα μου τώρα νά ίδης πος ξέρεις μέ τ' άρματα σου. Τόραντε, και πολεμάτη τό Σούλι.

Κι' αι μοι οκοτώσεις τό παιδι, δέν είναι μηρ' δ' ποτως Τζαβέλας, μηρ' δ' υπέρεσ, πού την ζωή ποσαφέσεις 'τό έθνος διλοκαντύωμα· μήτη δικαλήγη δ' Φάτος, · γ. Μερτι

